

Sygn. akt III Ca 231/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 maja 2015 roku

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Gabriela Sobczyk (spr.)

po rozpoznaniu w dniu 15 maja 2015 roku w Gliwicach

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w K.
przeciwko B. K.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 26 września 2014 roku, sygn. akt II C 1409/13

oddala apelację.

SSO Gabriela Sobczyk

Sygn. akt III Ca 231/15

UZASADNIENIE

Pozwem złożonym w Sądzie Rejonowym Lublin-Zachód w Lublinie w dniu 29 stycznia 2013 roku, w elektronicznym postępowaniu upominawczym, powód (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w K., reprezentowany przez fachowego pełnomocnika, domagał się zasądzenia od B. K. kwoty 3.118,50 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 29 stycznia 2013 roku oraz zwrotu kosztów procesu. Uzasadniając swoje roszczenie powód wskazał, iż na podstawie umowy sprzedaży wierzytelności przejął od (...) Banku (...) Spółki Akcyjnej w W. prawa do wierzytelności z tytułu umowy kredytu odnawialnego do umowy rachunku oszczędnościowo-rozliczeniowego z limitem kredytowym.

W pozwie złożonym za urzędowym formularzu strona powodowa podtrzymała w całości powództwo. Powód wskazał, że pozwana, mimo upływu terminu spłaty kredytu nie wywiązała się z przyjętego zobowiązania i nie spłaciła w umówionym terminie wykorzystanego przez nią kredytu odnawialnego, a nadto dokonała wypłat powodujących przekroczenie przyznanego jej przez bank limitu kredytowego. Powód wskazał, że limit kredytowy wynosił początkowo 1.500 zł., a następnie na skutek wniosku pozwanej z dnia 4 grudnia 2007 roku został podwyższony do kwoty 2.300 zł. Okres kredytowania wynosił 12 miesięcy i mógł być przedłużany na warunkach określonych w umowie. Roszczenie stało się wymagalne pod koniec maja 2011 roku, dlatego też złożenie pozwu w dniu 29 stycznia 2013 roku nastąpiło przed upływem trzyletniego terminu przedawnienia, ponadto pozwana w dniu 7 grudnia 2012 roku zapłaciła kwotę 300 zł. Powód wniósł o zobowiązanie pozwanej do złożenia wniosku do banku-zbywcy w celu uzyskania danych objętych tajemnicą bankową, pod rygorem uznania, iż pozwana nie kwestionuje podanej wyżej wysokości zadłużenia wynikającego z ksiąg rachunkowych banku. Strona powodowa wniosła również o przeprowadzenie dowodu

z opinii biegłego z zakresu rachunkowości na okoliczność ustalenia wysokości całkowitego zobowiązania pozwanej. W piśmie procesowym z dnia 19 stycznia 2014 roku powód podtrzymał dotychczasowe stanowisko, podkreślając iż do wypowiedzenia umowy kredytu doszło na skutek oświadczenia banku z dnia 11 kwietnia 2011 roku, a zatem do dnia wytoczenia powództwa, nie doszło do upływu trzyletniego, zgodnego z art. 118 k.c. terminu przedawnienia roszczenia.

W dniu 20 lutego 2013 roku Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin – Zachód w Lublinie w sprawie o sygn. akt VI Nc-e 243652/13 wydał nakaz zapłaty zgodnie z żądaniem pozwu.

Pozwana **B. K.** wniosła sprzeciw od nakazu zapłaty (k.5v i 26), w którym wniosła o oddalenie powództwa w całości. Powódka przyznała, iż w 2007 roku zawarła umowę na prowadzenie rachunku bankowego z kredytem odnawialnym i oświadczyła, że do 2009 roku spłaciła kredyt odnawialny w całości, a następnie po utracie pracy nie korzystała z tego kredytu. Ponadto wskazała, że jeśli takie zadłużenie rzeczywiście istniało to byłoby przedawnione.

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 26 września 2014 roku Sąd Rejonowy w Gliwicach oddalił powództwo.

Sąd Rejonowy ustalił, że pozwana, na podstawie wniosku z dnia 25 lipca 2007 roku zawarła z (...) Bankiem (...) Spółką Akcyjną w W. umowę kredytu odnawialnego do umowy rachunku oszczędnościowo- rozliczeniowego z limitem kredytowym w kwocie 1.500 zł. Następnie, w dniu 4 grudnia 2007 roku kwota kredytu odnawialnego pozwanej została podwyższona do kwoty 2.300 zł. W dniu 4 kwietnia 2011 roku bank wypowiedział pozwanej umowę kredytu odnawialnego wraz umową rachunku oszczędnościowo- rozliczeniowego z powodu przekroczenia kwoty przyznanego kredytu odnawialnego. W dniu 5 października 2012 roku bank wystawił wyciąg z ksiąg banku stwierdzający zadłużenie pozwanej wobec banku w kwocie 3.324,47 zł (2.417,59 zł- należność główna, 906,88 zł- odsetki umowne).

W dniu 24 września 2012 roku (...) Bank (...) Spółka Akcyjna w W. zawarła z powodem umowę sprzedaży wierzytelności, na podstawie której zbyła na rzecz strony powodowej, między innymi wierzytelność przysługującą od pozwanej. Pismem z dnia 13 listopada 2012 roku pozwana została zawiadomiona o dokonanej cesji. Dokonując ustaleń stanu faktycznego Sąd kierował się wskazanymi powyżej dowodami w postaci dokumentów, których treść oraz wiarygodność nie była przez strony kwestionowana.

Na rozprawie w dniu 26 września 2014 roku Sąd Rejonowy oddalił wniosek powoda o zobowiązanie pozwanej do zwrócenia się do (...) S.A. o udzielenie informacji w postaci historii spłat kredytu odnawialnego przypisanego do rachunku oszczędnościowo- rozliczeniowego pozwanej, albowiem to na powodzie ciążył obowiązek wykazania wysokości poszczególnych kwot składających się na zadłużenie i ich wymagalności. Zobowiązanie pozwanej przez sąd do przedstawienia powyższych informacji, bo tak należy rozumieć istotę wniosku dowodowego strony powodowej stoi w sprzeczności z zasadami rozkładu ciężaru dowodowego, który obciąża powódkę, a nie pozwaną. Strona powodowa, jako profesjonalny uczestnik rynku obrotu wierzytelnościami, zawierając umowę cesji winna zadbać o przekazanie jej wszystkich informacji umożliwiających jej dochodzenie roszczenia. Nadto Sąd rejonowy oddalił wniosek powoda o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z zakresu rachunkowości, albowiem dla ustalenia okoliczności, które miały być za pośrednictwem tego środka dowodowego wykazane, czyli wysokości zobowiązania pozwanej wynikającego z umowy, nie są konieczne wiadomości specjalne.

W ustalonym stanie faktycznym w ocenie Sądu Rejonowego powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie, z uwagi na niewykazanie przez powoda zasadności roszczenia zarówno co do zasady jaki i co do wysokości. Sąd Rejonowy wskazał, że w rozpoznawanej sprawie bezspornym było, iż pozwaną z wierzycielem pierwotnym- (...) Bankiem (...) Spółką Akcyjną w W. łączyła umowa rachunku oszczędnościowo- rozliczeniowego z limitem kredytowym zawarta w 2007 roku, przy czym w dniu 4 grudnia 2007 roku doszło do zawarcia aneksu do tej umowy, na mocy którego została podwyższona kwota kredytu odnawialnego. Bezsporny był również fakt sprzedaży wierzytelności przez bank na rzecz powoda, co znajduje potwierdzenie w umowie cesji wierzytelności. Zatem na powoda zgodnie z art. 509 § 1 k.c. przeszły wszelkie prawa i obowiązki wynikające z umowy pierwotnej.

Kwestionowana była natomiast zasadność dochodzonego przez powoda roszczenia, jego wysokość, a ponadto podniesiony został zarzut przedawnienia roszczenia.

Sąd Rejonowy podkreślił, iż strona powodowa nie przedstawiła treści umowy łączącej strony. Załączona bowiem do pozwu umowa z dnia 12 czerwca 2006 roku została zawarta wprawdzie przez pozwaną, lecz z innym podmiotem, niż bank - zbywca wierzytelności. Tym samym Sąd nie mógł się odnieść do treści umowy łączącej strony, w zakresie terminu wymagalności roszczenia (co jest niezbędne z uwagi na podniesiony zarzut przedawnienia roszczenia) oraz nie mógł dokonać oceny treści umowy łączącej strony, w celu ustalenia prawidłowo okresu przedawnienia dochodzonego roszczenia. Powód wprawdzie powołuje się na 3 letni okres przedawnienia w oparciu o art. 118 k.c., jednakże Sąd Rejonowy wskazał, że miał na względzie możliwość zastosowania również 2- letniego okresu przedawnienia roszczenia, w oparciu o przepisy ustawy z dnia 12 września 2002 roku o elektronicznych instrumentach płatniczych (Dz.U z 2002 roku nr 169 poz 1385). Zgodnie z art. 6 ustawy roszczenia z tytułu umowy o elektroniczny instrument płatniczy przedawniają się z upływem 2 lat. Regulacja ta znajdowałaby zastosowanie w realiach niniejszej sprawy na zasadzie art. 26 ust. 1 ustawy z dnia 12 lipca 2013 roku o zmianie ustawy o usługach płatniczych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U 2013 r. nr 1036), która to ustawa, mocą swojego art. 38 uchyliła moc ustawy z dnia 12 września 2002 r. o elektronicznych instrumentach płatniczych. Zgodnie bowiem z art. 26 ust. 1 ustawy z dnia 12 lipca 2013 roku o zmianie ustawy o usługach płatniczych oraz niektórych innych ustaw do przedawnienia roszczeń z tytułu umów o elektroniczny instrument płatniczy, powstałych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy i nieprzedawnionych do tego czasu, stosuje się przepisy dotychczasowe. Należy wskazać, że jest to regulacja szczególna, wyłączająca stosowanie terminów przedawnienia z art. 118 k.c.

Sąd Rejonowy wskazał, że nie mógł dokonać ustaleń w tym zakresie z uwagi na niewykazanie przez stronę powodową treści umowy łączącej strony. Wobec zgłoszenia zarzutu przedawnienia powód winien wykazać wymagalność poszczególnych kwot, składających się na zadłużenie pozwanej. Sąd Rejonowy wskazał, że w przypadku ustalenia miesięcznych kwot minimalnych, bieg terminu przedawnienia roszczenia o zapłatę tych kwot rozpoczyna się z upływem dnia wskazanego w wyciągu jako termin zapłaty kwoty minimalnej, nie zaś dopiero po wyczerpaniu limitu kredytu, ustalonego w umowie, czy też jego wypowiedzenia. Powód był zatem, zgodnie z art. 6 k.c., zobowiązany wykazać wysokość poszczególnych kwot składających się na zadłużenie i ich wymagalność.

Sąd Rejonowy wskazał ponadto, że obowiązkiem stron jest przedstawienie takich dowodów, które spełniają ustawowe wymagania przewidziane w kodeksie postępowania cywilnego. Jednakże powód nie był w stanie przedstawić stosownych dokumentów. Mając na uwadze powyższe należy wskazać, że powód w żaden sposób nie wykazał również, od kiedy poszczególne zobowiązania pozwanej składające się na całość dochodzonej kwoty były wymagalne. Nie wynikało to bowiem z dokumentów dołączonych do pozwu. Z żadnego dokumentu nie wynikają kwoty minimalne, które pozwana miała obowiązek spłacać co miesiąc, a rozważania powoda odnoszą się jedynie do terminu wypowiedzenia umowy kredytu odnawialnego. Przy czym powód nie udowodnił, iż zgodnie z umową łączącą strony wymagalność udzielonego pozwanej kredytu odnawialnego w kwocie 2.300 zł. nastąpiła z dniem wypowiedzenia umowy. Z tych powodów Sąd Rejonowy oddalił powództwo.

Apelację od tego wyroku wniósł powód zaskarżając go w całości. W apelacji zarzucił:

1. naruszenie art.233§1kpc poprzez przyjęcie, że powód nie dołączył umowy kredytu odnawialnego do pozwu.
2. naruszenie art. 233§1kpc w zw. z art.248§1kpc, 207§6 kpc w zw. z art. 217§2 kpc poprzez niezwrócenie się do (...) SA o informację o tym, czy powód nabył wierzytelność wobec pozwanej oraz co do wysokości zadłużenia pozwanej na dzień sesji, mimo zawarcia tego wniosku w pozwie.
3. Naruszenie prawa materialnego, a to art. 75 w zw. z art. 96 prawa bankowego – poprzez pominięcie, że poprzednik powoda wypowiedział umowę kredytu odnawialnego pozwanej, a zatem należność stała się wymagalna po upływie terminu wypowiedzenia

4. art. 76 prawa bankowego poprzez jego niezastosowanie i wskazanie, że powód nie wykazał wysokości skapitalizowanych odsetek ustawowych, umownych, karnych i innych opłat, podczas gdy wskazał podstawę naliczania odsetek umownych, okres naliczania tych odsetek, stopę procentową odsetek ustawowych naliczonych przez powoda od dnia zawarcia umowy cesji od dnia poprzedzającego wniesienie powództwa.

Stawiając te zarzuty powód wniósł o zmianę wyroku i uwzględnienie powództwa i zasądzenie kosztów postępowania na rzecz powoda, ewentualnie o jego uchYLENIE i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zarzuty apelacji nie zasługiwały na uwzględnienie.

Powód faktycznie nie dołączył do pozwu ani do akt sprawy umowy kredytu odnawialnego, mimo że nią dysponował, co wynika z treści jego wywodów zawartych w pismach procesowych oraz z dołączenia jej niepoświadczonej kserokopii do apelacji. Zatem zasadnie Sąd Rejonowy uznał brak udowodnienia przez powoda jego roszczenia (6 kc). Przyznanie przez pozwaną, że umowę kredytu odnawialnego zawarła przy jednoczesnym złożeniu zarzutu przedawnienia powoduje, że nie można treści umowy uznać za bezsporną, Sądowi Rejonowemu bowiem ta treść nie była znana. Dołączenie kopii (niepoświadczonej) tej umowy do apelacji uznać należy za spóźnione (art. 381kpc). Podnieść należy, że powód jako profesjonalista w obrocie wierzytelnościami zobowiązany jest do należytej staranności w swej działalności, w tym w dochodzeniu należności przed sądem, w granicach której mieści się przedstawienie właściwej, posiadanej dokumentacji.

Odnosząc się do zarzutu niezwrócenia się do (...) SA o informację o tym, czy powód nabył wierzytelność wobec pozwanej oraz co do wysokości zadłużenia pozwanej na dzień cesji, mimo zawarcia tego wniosku w pozwie, wskazać należało, że pozwew nie zawierał wniosku opisanego w apelacji, zatem zarzut uznać należy za chybiony.

Niezasadny jest też zarzut naruszenia art. 75 w zw. z art. 96 prawa bankowego, skoro do akt nie dołączono umowy kredytu odnawialnego, co uniemożliwia ustalenie jej treści w zakresie ustaleń stron co do wymagalności roszczenia z niej wynikającego. Nadto powód nie przedstawił dowodu doręczenia pozwanej wypowiedzenia, ani nawet dowodu nadania tego oświadczenia (...) SA do pozwanej. Kopia zawarta na k. 65 akt nie zawiera ani pieczęci nadawczej, ani adnotacji o awizowaniu przesyłki, zatem nie jest dowodem złożenia przez poprzednika powoda pozwanej oświadczenia o wypowiedzeniu (zgodnie z art. 61§1kc, oświadczenie woli, które ma być złożone innej osobie, jest złożone z chwilą, gdy doszło do niej w taki sposób, że mogła zapoznać się z jego treścią).

Całkowicie chybiony jest też zarzut naruszenia art. 76 prawa bankowego podniesiony w odniesieniu do oddalonego roszczenia odsetkowego. Powód nie wskazywał za jaki okres i jakie odsetki naliczył i skapitalizował w pozwie, zatem tak nieokreślone żądanie nie mogło być uznane za wykazane. To jednak, zważywszy na niewykazanie roszczenia co do zasady (wobec niezłożenia umowy kredytu odnawialnego), ma charakter wtórny. Trudno uznać zasadność roszczenia odsetkowego, nawet dobrze obliczonego matematycznie, gdy całe roszczenie nie zostało należycie wykazane.

Nadmienić ponadto należy na marginesie, że w postępowaniu powód nie wykazał też skuteczności cesji, bowiem nie przedstawił pełnomocnictw osób, które umowę tę imieniem stron podpisały, ani nie wykazał w jakikolwiek sposób, że były one do tego upoważnione.

Z tych powodów apelacja jako nieuzasadniona podlegała oddaleniu na podstawie art. 385 kpc.

SSO Gabriela Sobczyk